

**VENÄJÄN SOSIALIDEMOKRAATTISEN
TYÖVÄENPUOLUEEN SOTILAS- JA TAISTELU-
JÄRJESTÖJEN MARRASKUUN KONFERENSSIN
PÖYTÄKIRJOJEN JOHDOSTA ¹⁴⁰**

„Narodnaja Duman” 20. numerossa (k.v. huhtikuun 3 pltä) kirjoitetaan: „VSDTP:n Keskuskomitea on kääntynyt puoluejärjestöjen puoleen seuraavalla kirjeellä: „Jokin aika sitten ilmestyi kirjanen otsikoituna: „*Sotilas- ja taistelujärjestöjen ensimmäisen konferenssin pöytäkirjat*” *. Kaikkien mahdollisten väärinkäsitysten välttämiseksi Keskuskomitea katsoo tarpeelliseksi esittää tämän johdosta seuraavat selitykset: 1) Tuon konferenssin kutsuivat koolle muutamien sotilas- ja taistelujärjestöjen edustajat, ei ainoastaan ilman Keskuskomitean suostumusta, vaan vieläpä Keskuskomitean jyrkästä vastalauseesta huolimatta, Keskuskomitean, joka ei pidä mitään taistelujärjestöjen yhdistymismuotoja sallittuina. 2) Keskuskomitean teknillinen ryhmä ei saanut Keskuskomitealta lupaa osallistua „konferenssiin”, ja tämän ryhmän jäsen, joka Keskuskomitean tietämättä osallistui konferenssiin, on saanut osakseen Keskuskomitean ankaran moitteen. Pidämme tarpeellisena lisätä tähän, että Itämerenmaiden sotilasjärjestöt osallistuvat konferenssiin vastoin Lätinmaan sosialidemokraattisen Keskuskomitean päätöstä” ”.

Lukija näkee tästä, että Keskuskomiteamme on kovin suutuksissaan ja kiirehtii mustaamaan puolueen edessä erästä konferenssia sekä hämäämään asian ytimen luettelamalla, missä ei ole menetelty muodollisesti oikein.

Kehoitamme kaikkia puolueen jäseniä tutustumaan erittäin mielenkiintoisiin „VSDTP:n sotilas- ja taistelu-

* Oikea otsikko, jota Keskuskomitea on lyhentänyt, kuuluu: „*Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen... järjestöjen...— (konferenssin), joka pidettiin marraskuussa 1906*” (Pietari, 1907. Hinta 60 kop. IV + 168 sivua).

järjestöjen pöytäkirjoihin”, jotta jokainen tulisi henkilökohtaisesti vakuuttuneeksi siitä, miten huvittavaa Keskuskomitean viha ja suuttumus on luonteeltaan. Omasta puolestamme katsomme tarpeelliseksi pysähtyä vaikkapa edes lyhyesti tämän kirjan (ja siihen liittyvän „selkkauksen”) arviointiin.

Ensin pari sanaa asian muodollisesta puolesta Keskuskomitean kiukkuisessa julkilausumassa. Konferenssi kutsuttiin koolle Keskuskomitean vastalauseesta huolimatta, sillä tämä ei pitänyt „mitään taistelujärjestöjen yhdistymismuotoja sallittuina”. Tuo on kovin äkäistä, mutta mielettömyyteen saakka epäloogillista. Ellei KK pidä *konferensseja* yleensä „yhdistymismuotoihin” kuuluvina, niin silloin laukaus menee sivu maalin. Jos taistelujärjestöjen jäsenten neuvottelukokous („konferenssi”) ei *myöskään* ole „yhdistymismuotona” sallittu, niin silloin kysymme kummastellen itseltämme: kuinka *puoluejärjestöjen* edustajia voidaan kieltää *neuvottelemasta* keskenään niin kauan kuin nämä järjestöt ovat puoluejärjestöjä, niin kauan kuin niitä ei ole laskenut hajalle puolueen edustajakokous eikä Keskuskomitea?? Keskuskomitea nähtävästi pelkää esittää avoimesti todellista ajatustaan (halua laskea yleensä hajalle kaikki taistelujärjestöt) ja sen tähden kiukuttelee naurettavalla tavalla. Todellakin, eikö olisi ollut luonnollista odottaa, että huudahduksen: „En salli neuvottelukokouksia” asemesta olisi esitetty *asiallisia* väitteitä konferenssin *tiettyjä askelia tai päätöksiä* vastaan? Tahtomattaankin tulee ajatelleksi: eiköhän tuolla huudahduksella aiota estää asiallista kysymyksenasettelua?

Siirrymme VSDTP:n sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssin koollekutsumisen historiaan. Viime vuoden syksyllä tällä perustalla syntyi selkkaus Pietarin sotilasjärjestön ja Keskuskomitean välillä. Edellinen alkoi kutsua koolle sotilas- ja *taistelujärjestöjen* konferenssia vedoten siihen, että „puolueen säännöt *myöntävät* paikallisille järjestöille oikeuden kutsua koolle konferensseja” *. Keskuskomitea vastusti Pietarin sotilasjärjestön aloitetta ja taistelujärjestöjen osanottoa. Kävi niin, että pidettiin *kaksi* konferenssia: 1) *yksinomaan* sotilasjärjestöjen *lokakuun*

* Ks. Keskuskomitean julkaisemaa „Lyhyttä otetta sotaväen keskuudessa toimivien VSDTP:n järjestöjen 1. konferenssin pöytäkirjoista” — Keskuskomitean kirjapainossa painettu 13-sivuinen lentokirjanen.

konferenssi, johon osallistui Keskuskomitean edustajia; 2) sekä sotilas- että taistelujärjestöjen marraskuun konferenssi, johon ei osallistunut Keskuskomitean edustajaa (vaikka KK oli määrännyt yhden jäsenistään osallistumaan tähän konferenssiin). Lokakuun konferenssiin osallistuivat 8 sotilasjärjestön edustajat. Marraskuun — 11 sotilas- ja 8 taistelujärjestön edustajat. Kummassakin konferenssissa oli neuvottelevalla äänioikeudella VSDTP:n Pietarin komitean edustajia ynnä muita puolueyöntekijöitä.

Lokakuun konferenssin päätöslauselmat Keskuskomitea julkaisi edellä mainitussa lentokirjasessa („Lyhyt ote”). Marraskuun konferenssin päätöslauselmat on julkaistu „Proletarin” 9. numerossa, ja sen jälkeen ne on nyt julkaistu erikoisena kirjasena „Pöytäkirjat”. Keskuskomitean vastalause, josta aloitimme kirjoituksemme, koskee marraskuun konferenssia.

Ei tietenkään voida olla tuomitsematta sitä, että konferensseja oli kaksi. Se on kieltämättä epäsuotava ilmiö yhtenäisessä puolueessa. Jätämme syrjään muodollisen puolen ja asetamme kysymyksen siitä, millainen on olemukseltaan se selkkaus, joka aiheutti kaksi konferenssia: oliko taistelujärjestöjen osallistuminen konferenssiin hyödyksi vai vahingoksi? Lokakuun konferenssin päätöslauselmasta luemme: „...puolueelle on ehdottoman välttämätöntä, että kutsutaan koolle erikoisesti sotilasjärjestöjen konferenssi käsittelemään kysymystä sotaväen valmentamisesta kansan aseelliseen taisteluun osallistumista varten,— konferenssi, jonka työn menestykselle ei voisi olla mitään hyötyä taisteluosastojen edustajain osallistumisesta siihen” (Keskuskomitean lentokirjasen 4. sivu). Eikä muuta. Siinä kaikki perustelut.

Niiden virheellisyys on silmiinpistävä. Kuvitelkaamme kaikkea mitä pahinta taistelujärjestöjen jäsenistä. Mutta se, että he ovat osallistuneet tehtyihin kapinayrityksiin, on tosiasia. Ja jo yksistään sen takia on hyödyllistä ja välttämätöntä neuvotella heidän kanssaan. On hyödyllistä tuoda puolueen edessä päivänvaloon heidän vahingolliset pyrkimyksensä paljastamalla konferenssissa, jossa he ovat läsnä, heidän toimintansa olevan luonteeltaan sellaista ja sellaista. Ja niin Keskuskomitea kuin jokainen konferenssin jäsenkin olisi voinut sen tehdä ja olisi ollut velvollinen sen tekemään. Konferenssi, joka ei ollut ehdottoman velvoittava

sen enempää Keskuskomitealle kuin paikalliskomiteoillekaan, ei voinut sitoa päätöksillään ketään *missään asiassa*. Yhteisen neuvottelukokouksen *pelko* tällaisten olosuhteiden vallitessa on suorastaan naurettava.

Ja kun Keskuskomitea nyt suoraan tuomitsee konferenssin, johon osallistui taistelujärjestöjen jäseniä, *tuomitsematta* samalla yhtä suoraan ainoatakaan tuon konferenssin päätöslauselmista, niin se merkitsee, että tuo konferenssi on siis *kumonnut* KK:n oletukset!

Siirtyäksemme heti käsittelemään tuon konferenssin päätöksiä otamme esimerkiksi sen päätöslauselman *taistelujärjestöjen tehtävistä*. Luemme: „Sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssi toteaa, että taistelujärjestöjen tärkeimpiä tehtäviä on 1) oikean käsityksen levittäminen aseellisen kapinan aatteesta ja niiden konkreettisten olosuhteiden selittäminen, joiden vallitessa aseellinen kapina voi puhjeta, kehittyä ja menestyksellisesti päättyä, koska vieläpä puolueyöntekijöidenkin keskuudessa on mitä hämärin, virheellinen käsitys aseellisesta kapinasta; 2) kaikkien aseellisen kapinan menestykselliselle suorittamiselle välttämättömien teknillisten ehtojen valmisteleminen; 3) VSDTP:n ympärille ryhmittyvien tietoisten työläiskaadrien järjestäminen aktiivista esiintymistä varten; 4) vallankumouksellisdemokraattisten väestökerrosten järjestämiseen myötävaikuttaminen taistelua silmälläpitäen ja sosialidemokratian taistelujohdon vakiinnuttaminen niiden keskuudessa”.

Taistelujärjestöjen tärkeimmäksi tehtäväksi on siis julistettu ennen kaikkea *oikean käsityksen levittäminen aseellisesta kapinasta*. Tämä ajatus on toistettu vieläkin selvemmin päätöslauselmassa, joka koskee sotilas- ja taistelujärjestöjen tehtävää aseellisessa kapinassa: „taistelujärjestöjen tehtävänä on kehittää kansanjoukoissa oikeaa käsitystä aseellisesta kapinasta”...

Jaמשhevistinen Keskuskomiteamme pitää siis „sallimattomana” *tästä* neuvottelemista?? Vai onko se kiiruhtanut piiloutumaan virallisen byrokraattisen kaihtimen taa — „mitkään toiminnot enempää kuin mitkään neuvottelukokouksetkaan eivät ole sallittuja” — *sitä varten*, että voisi vapautua epämieluisasta velvollisuudesta esittää puolueelle *selvästi, nimenomaan mitä* taistelujärjestöjen tehtäviä se pitää oikein ja mitä väärin asetettuina??

Siinäpä se kysymys juuri onkin, että menshevikkien keskuudessa on levinnyt todella farisealainen suhde taistelujärjestöihin: he ovat valmiit käyttämään hyväkseen puolueen *ulkopuolella olevien* taistelujärjestöjen toiminnan sitä tai tätä „tulosta”, mutta *puolueen* taistelujärjestöistä he sen sijaan levittävät akkojen juoruja, joiden avulla voidaan *kiertää yleensä* kysymys niistä menetelmistä, joita käyttäen joukkojen keskuuteen levitetään oikeaa käsitystä aseellisesta kapinasta j.n.e.

Tuollaisiin juuruihin kuuluu esimerkiksi se yleiseksi käynyt väite, että taistelujärjestöjen jäsenet (bolshevikkien esimerkkiä seuraten) yliarvioivat kapinan *teknillistä* puolta.

Mainiota, herrat! Te syytätte meitä „tekniikan” yliarvioimisesta? Lukisitteko ehkä, saadaksenne selville totuuden tästä kysymyksestä, kaksi päätöslauselmaa: sosialidemokratian sotilasjärjestöjen menshevistisen (lokakuun) ja bolshevistisen (marraskuun) konferenssin päätöslauselman?

Toiminnasta upseerien keskuudessa. Menshevistisen (lokakuun) konferenssin päätöslauselma:

„Konferenssi toteaa, että vallankumouksellisen propagandan harjoittaminen upseeriston keskuudessa on tärkeä tehtävä niin sen vuoksi, että sosialidemokraattisen vallankumouksellisen sotilasjärjestön toiminta upseeriston keskuudessa voi useissa tapauksissa helpottaa työtämme sotaväen keskuudessa rauhan aikana, kuin senkin vuoksi, että aseellisen kapinan aikana vallankumoukselliset upseerit voivat olla kapinan teknillisinä johtajina. Sen vuoksi konferenssi kehoittaa vallankumouksellisia sotilasjärjestöjä kiinnittämään vakavaa huomiota työhön upseerien keskuudessa pyrkien tekemään heistä sikäli kuin on mahdollista sosialidemokraattisen puolueen tietoisia kannattajia” (Keskuskomitean lentokirjasen 13. sivu).

Bolshevistisen (marraskuun) konferenssin päätöslauselma:

„Ottaan huomioon 1) että niin upseeriston yhteiskunnallinen luokkakokoonpano kuin myös upseeriston, ammattimaisen sotilaskastin, edut pakoittavat heitä pyrkimään siihen, että säilyy vakinainen armeija ja kansan oikeudettomuus; 2) että tämän vuoksi upseeristo yleensä otettuna esittää nykyisessä porvarillis-demokraattisessa kumouksessa taantumuksellista osaa; 3) että olemassaolevat oppositiomieliset upseeriryhmät eivät esitä aktiivista osaa; 4) että samaan aikaan on mahdollista yksityisten upseerien liittyminen puolueeseemme, upseerien, jotka erikoistiedoillaan ja erikoisen sotilaallisen koulutuksen saaneina voivat tehdä huomattavan palveluksen hetkellä, jolloin armeija nousee kapinaan ja siirtyy kansan puolelle, sekä myös aseellisen kapinan teknillisessä valmistelussa,— sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssi

katsoo: 1) että sotilasjärjestöt eivät voi perustaa itsenäistä sosialidemokraattista järjestöä upseeriston keskuuteen; 2) että on käytettävä hyväksi olemassaolevia oppositiomielisiä upseeriryhmiä tietojen saamiseksi ja yksityisten jäsenten vetämiseksi puolueemme sotilas- ja taistelujärjestöihin neuvojiksi ja käytännöllisiksi ohjaajiksi” („Pöytäkirjojen” s. 132).

Menshevikeillä *ei ole sanaakaan* upseeriston luokkakokoonpanosta eikä siitä, mitä osaa se näyttelee koko porvarillisessa vallankumouksessa. Bolshevikeilla on näiden kummankin arvioinnille annettu *tärkein sija*. Tämä ensiksi. Menshevikit puhuvat *pelkästä tekniikasta*, sillä *kaikki* perustelut, joilla todistellaan upseerien keskuudessa suoritettavan työn „*tärkeyttä*”, rajoittuvat yksinomaan siihen, että työ upseerien keskuudessa „*voi helpottaa*” työtämme sotaväen keskuudessa (varustaa asunnoilla? olla legaalisenä verhona?) ja sen lisäksi voi antaa teknillisiä johtajia. Bolshevikeilla tekniikalle on annettu *toisarvoinen sija* „yksityisten upseerien” palveluksina ja ensi sijalla on todistettu se, että työväenpuolue ei voi perustaa „*itsenäistä sosialidemokraattista järjestöä*” upseeriston keskuuteen. Tämä toiseksi. Menshevikeillä poroporvarillista ajatuksenjuoksua, joka pelkää osoittaa upseeriston ja porvariston luokkayhteyttä, täydentää arka yhteenveto: „*tekemään sikäli kuin on mahdollista* sosialidemokraattisen puolueen tietoisia *kannattajia*”. Bolshevikeilla tuon *kokonaisuudessaan* taantumuksellisen kerroksen avoin proletaarinen arviointi on johtanut ratkaisevaa laatua olevaan johtopäätökseen: oppositiomielisiä upseereja on käytettävä hyväksi „*tietojen saamiseksi*” ja „*yksityisiä jäseniä*” on vedettävä *puolueemme* sotilas- ja taistelujärjestöihin. Tämä kolmanneksi.

Kysytään, miten tämän jälkeen voitaisiin olla sanomatta akkojen juuruiksi menshevikkien sellaisia puheita, että bolshevikit yleensä ja muun muassa taistelujärjestöjen bolshevikkijäsenet yliarvioivat „*tekniikkaa*”? Todellisuudessa näiden puheiden tarkoituksena, kuten näemme, on ollut toisaalta verhota menshevistisen upseeristoa koskevan katsantokannan teknillistä suppeutta, ja toisaalta niillä on verhottu aito-intelligenttimäistä *opportunistista* pelkoa arvioida upseeriston porvarillista luokkakokoonpanoa ja tuoda sotaväen keskuudessa suoritettavaan työhön luokkavihan aate, luokkavihan, joka vallitsee lukuisan talonpoikien ja työläisten keskuudesta lähtöisin olevan „*aliupseeri-* ja

miehistö"-joukon ja aatelispoikien tai sotapalveluksen kautta aateliston joukkoon kiipeävien porvarien pikkuryhmän välillä.

Tuolla „teknillisellä” ja poroporvarillis-opportunistisella kannalla upseeristoon nähden eivät ole olleet yksistään pienen lokakuun konferenssin menshevikkijäsenet. Näemme menshevistisen Keskuskomiteamme olevan samalla kannalla: ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä KK:n kuuluisan järjestöille osoitetun 4. kirjeen (Duuman hajottamisen kausi), jossa tunnusta: „Duuman puolesta”, joka esiintyy perustavan kokouksen koollekutsuvana vallanelimenä, puolustellaan pyrkimyksellä mukautua „keskiporvariston ja upseeriston” etuihin ja tietoisuustasoon. Samassa kirjeessään KK on mennyt niin pitkälle, että on sanonut työväen edustajien Neuvostojen valtataistelussa saavuttaman *voiton* johtavan vain kansan puolelle siirtyneen armeijan sotilasdiktatuuriin! Ilman „liberaalisia” upseereja sotilaat, nähkääs, eivät kykenisi edes yhdessä työväen edustajien Neuvoston kanssa pystyttämään mitään muuta kuin sotilasdiktatuuriin!

Näemme myös Plehanovin, menshevikkien aatteellisen johtajan, olevan poroporvarillisella kannalla upseeristoon nähden. Olemme nähneet, miten hän koko 1906 vuoden kuluessa pyrki syyttämään bolshevikkeja kapinan teknillisten tehtävien yliarvioimisesta. Entä miltä puolelta arvoisa tov. Plehanov itse valaisi noina aikoina kapinaa? Ehkä hän kirjoitti siitä, että kapina on pohjaltaan joukkoluontoista, ja siitä, mitä osaa talonpoikais- ja proletaariainekset näyttelevät siinä? Ei sinnepäinkään. Koko tuona aikana tov. Plehanov kirjoitti *vain* „Dnevnikin”¹⁴¹ 7. numerossa (elokuu 1906) erään *liberaalisen* upseerin *erästä* kirjeestä, upseerin, jota hän „oikaisi” mitä kohteliaimmin niiden porvarillisten katsomusten vuoksi, joita tällä oli „aliupseerien ja miehistön” suhteen sekä Witten ministerikauden „rauhallisesta” luonteesta y.m.s. „Ajattelenpa niinkin”, kirjoitti tov. Plehanov, „että vain (huomatkaa tämä „vain”!) upseerien osallistuminen sotilasjärjestöjen työhön tekee lopun näistä *mellakoista* (sotilaiden ja matruusien *mellakoista*), jotka ovat vallankumoukselle tarpeellisten voimien epäsuunnitelmallista ja tuloksetonta kuluttamista”. Näetkö, kuinka tarmokkaasti: *vain* upseerien osallistuminen tekee lopun *mellakoista*!! Ilman upseereja ei tule loppua

typerien rahvaanmiesten voimain „*epäsuunnitelmallisesta*” kuluttamisesta. Mutta kun taistelujärjestöjen bolshevikkijäsenet kokoontuvat neuvottelukokoukseen ja haluavat antaa sosialidemokraattiselle puolueelle vaatimattoman neuvon: taistelujärjestöjen *tärkeimmäksi* tehtäväksi on asetettava sotilastietojen opettaminen *joukoille*, se, että ne opetetaan ymmärtämään kapinan kulku ja sen *suunnitelmanmukaisen* suorittamisen ehdot,— niin silloin byrokraattisen menshevismmin farisealaiset alkavat huutaa: mikä suppeasti teknillinen käsitys „suunnitelmanmukaisuudesta”! Mikä „sallimaton” taistelujärjestöjen jäsenten neuvottelukokous vastoin Keskuskomitean tahtoa!

Mutta riittäköön näistä farisealaisista. Palatkaamme pöytäkirjoihin. Löysimme niistä *erään* kohdan, jossa ei ollut „vaatimattomia neuvoja” sosialidemokraattiselle puolueelle, vaan pöyhkeää ja typerää kaavailua. Se on tov. Izarovin¹⁴² selostuksessa puolueen tehtävästä aseellisessa kapinassa. Tov. Izarov on todellakin mennyt siinä sellaisiin järjettömyyksiin kuin kaikkien puoluejärjestöjen jakaminen kolmeen perustyyppiin: sotilas-, taistelu- ja proletariaasiin järjestöihin!! Hän on mennyt jopa niinkin pitkälle, että puhuu „suunnitelmasta”, jonka mukaan „sotilaalliset taisteluneuvostot” on muodostettava *tasapuolisesti* näiden kolmen järjestötyypin edustajista (s. 95) j.n.e. On selvää, että me, bolshevikit, pysymme *aina mitä päättävöisimmän* erillään *tuollaisesta „taisteluryhmäläisyydestä”* („боевизм”). Ehdoton ylivoima ja ratkaiseva ääni koko proletariaatin järjestölle,— kaikkien sotilas- ja taistelujärjestöjen *mitä täydellisin* alistaminen sille — *välttämättömyys* rakentaa nuo samat taistelujärjestöt *täydellisesti puolueeseen kuuluvien* sosialidemokraattisten työläiskaadereiden varaan (tai ehkä vieläpä *perustaa taistelujärjestön tilalle puolueen miliisi*),— kaikki tuo on meille aivan selvää.

Ja jos meille aletaan ryhmäkuntalaisissa tarkoituksissa tyrkyttää tov. Izarovin typeriä haihatteluja, pyydämme moisia „arvostelijoita” muistamaan sen, että *bolshevistinen sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssi ei noudattanut Izarovin äärimmäisyyksiä!* Taistelujärjestöjemme jäseniin kohdistetun panettelin kumosi parhaiten se, että he *itse*, omassa konferenssissaan, jättivät yksinkertaisesti syrjään izarovilaiset kaavailut. Jotta *heidän* mielipidettään kysymyksessä, joka koskee sosialidemokraattisen puolueen

tehtävää aseellisessa kapinassa, *ei olisi voitu* pitää vaate-
 liaana tyrkyttämisenä tai käskynä j.n.e., he *itse* julistivat
 konferenssinsa tätä kysymystä käsiteltäessä *yksityisneuvot-*
teluksi (ks. „Proletaria”, № 9, ja „Pöytäkirjoja”, s. 116).
 Ja vasta yksityisneuvottelussa he hyväksyivät yksimielisesti
 päätöslauselman, jossa ei ole mitään kaavailua à la
 Izarov*, vaan jossa puhutaan ainoastaan „mitä kiinteim-
 män yhteyden ja yhteistoiminnan turvaamisesta proleta-
 riaatin yleisten järjestöjen sekä sotilas- ja taistelujärjestö-
 jen välillä”. Samanaikaisesti on sotilasjärjestöjen tehtäviä
 koskevassa päätöslauselmassa *erikoisesti* korostettu sitä,
 että „*kaikki toiminta on alistettava*” „koko proletariaatin
 järjestöjen poliittisen johdon alaiseksi” („Proletari”, № 9, ja
 „Pöytäkirjat”, s. 137). Kun taistelujärjestöjen bolshevikki-
 jäsenet pystyivät jopa yksinäänkin oikaisemaan Izarovia,
 niin voidaan kuvitella, kuinka aiheellista on se Keskus-
 komitean pelko, jota se tuntee koko puolueen sotilas- ja
 taistelujärjestöjen yleistä neuvottelukokousta kohtaan.

Tilan vähyyden vuoksi emme voi pysähtyä yhtä seikka-
 peräisesti konferenssin työn muihin puoliin. Mainittakoon,
 että alustukset, jotka koskevat toimintaa sotaväen keskuu-
 dessa (ss. 10—49) ja entisiä aseellisia kapinayrityksiä
 (ss. 53—59, 64—79), käsittävät *miltei puolet* tuosta laa-
 jasta kirjasta. Se on erittäin arvokasta aineistoa, ja kaikki
 tietoiset sosialidemokraattityöläiset kiittävät sotilas- ja tais-
 telujärjestöjen konferenssia aloitteesta, jonka se on tehnyt
 tämän aineiston keräämiseksi ja muokkaamiseksi. Tulkoon
 mainituksi tov. Varinin¹⁴³ alustus „entisistä aseellisista
 kapinayrityksistä”; tässä alustuksessa esitetään ensisijai-
 sena aseellisen kapinan, *joukkojen liikehtimisen erikois-*
muodon, proletariaatin luokkataistelun erikoismuodon, tutki-
 minen. Siinä korostetaan tiettyjen luokkien välisen taistelun
 äärimmäisen kärjistymisen historiallista hetkeä kapinan
 ehtona. Siinä tarkastellaan sitä, mitä osaa eri luokat näyt-
 televät,—sotaväen liikehtimisen riippuvaisuutta yhteis-
 kuntavoimien suhteesta,—kapinan poliittisen ja taistelu-
 puolen erottamattomuutta, — „kansanjoukkojen laajojen
 demokraattisten järjestöjen” merkitystä väliaikaisen vallan-
 kumoushallituksen edellytyksenä j.n.e. Tällaisten kysymys-
 ten *tutkiminen* on tietenkin jonkin verran vaikeampaa kuin

* Izarovin mukaisesti. *Toim.*

sellaisten „taktillisten toimintaohjelmien” kirjoittaminen, joissa on kadettilaisia fraaseja „proletaarijoukkojen uskosta ihmeeseen, äkkinäiseen kapinaan” (ks. Martovin ja kumpp. „Taktillista toimintaohjelmaa”).

Mainitsemme lopuksi nykyhetkestä käytetyistä puheenvuoroista ja tov. Iljanin ¹⁴⁴ mainiosta puheesta, jossa hän *sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssissa vuoden 1906 marraskuussa* pystyi esittämään *toisesta* Duumasta sellaisen mielipiteen, jonka tapahtumat ovat loistavasti todistaneet oikeaksi. „Otan itselleni oikeuden kajota Duumaan”, sanoi hän. „Duuman kokoonpano ei tule meillä olemaan lainkaan sellainen kuin oli edellisessä Duumassa. Meillä tulee olemaan mobilisoitu vallankumous ja mobilisoitu taantumus. Talonpoikaisto, varsinkin sen vuoksi, ettei sen toivomuksia ole täytetty, lähettää sinne vallankumouksellisempaa ainesta kuin edelliseen Duumaan. Samoin käy epäilemättä proletariaatinkin suhteen... Onnettomuudeksemme osa sosialidemokraateista pyrkii täyttämään Duuman jollain liberaalien välikerroksella” („Pöytäkirjat”, s. 84).

Taistelujärjestöjen konferenssissa osattiin arvioida politiikkaa oikeammin kuin Plehanov ja menshevistinen Keskuskomitea vuoden 1906 marraskuussa!

Sanomalehtikirjoituksessa on tietenkin mahdotonta esittää tyhjentävästi „Pöytäkirjojen” sisältöä, ja lopetamme siihen, että kiihkeästi kehotamme *tutkimaan* niitä, — esitämme neuvomme niille sosialidemokraateille, jotka voivat puhua kapinakysymyksistä ilman liberaalista hihitystä.

Kirjoitettu huhtikuussa 1907

*Julkaistu toukokuun 2 pnä 1907
„Proletari” lehden 16. numerossa*

*Julkaistaan lehden
tekstin mukaan*